

bibringe dem et større Syn paa den Opgave, de her var bleven stillet overfor.

Idet han hængte sit Barberspejl op paa Vinduesposten, faldt hans Blik ned paa Torvet udenfor, og han blev staaende nogle Øjeblikke med Sæbekosten i Haanden og saae paa Menneskene, der gik forbi dernede. Det var det saakaldte Halmtorv, en udstrakt Plads, der med sin uregelmæssige Form og i sin forsømte Tilstand var som et Billede paa den Ufærdighed, der i det hele endnu prægede Byen. Midt imellem en Række hastigt opsmurte „Pragtbygninger“ i moderne evropæisk Kaffehusstil saaes Levninger af Byens gamle Fæstningsvold med en Stump Alle af bredkronede, hundredeaarige Træer, ja et Sted knejsede, i ganske landlige Omgivelser en Vejrmølle, hvis Vingers Skygger under Omdrejningen strejfede Torvets Brolægning.

Et øjenskræende Solskin laa over den store Plads, der endnu var vaad og smudsig efter en Nattebløde. Det var den travle Morgentime, da den indre By sugede Forstadens Befolkning til sig med sine Butikker, Kontorer, Skoler og Systuer. En Strøm af Mennesker hastede ind fra Vesterbro over de to Rækker Flise- sten, som dannede Vej gennem Sølen.

„Det danske Folk! . . . Mine egne Sidenius'er!“ tænkte Per og betragtede smilende disse firkantede Skikkelser, der alle syntes ham at ligne hinanden som Brødre og Søstre.

Og han faldt et Øjeblik i Tanker.

Efter de mange Ensomhedsaars brydsomme Overvejelser, efter saa mange Forberedelser og forgæves Tilløb skulde endelig idag — den fjortende Maj — Grundstenen lægges til det nye Rige, som han Stykke for Stykke havde udformet af sin Tankes Kaos egentlig lige siden han var en Dreng paa elleve Aar. Og dernede gik det intet anende Folk — Raastoffet til Fremtidens Danmark, det døde Ler, som han lig en Gud drømte om at omskabe i sit Billed og indblæse sin frigjorte Aand.

Han smilte igen, idet han endelig gav sig i Færd med at sæbe sine Kinder ind.

Der var lidt Galskab heri, — han saae det godt nu. Men det skræmmede ham ikke. Det var ham tvertimod en Tilfredsstil-